

SUPEREDITIE

WARRIOR CATS

KRAAIVEDERS KEUZE

SUPEREDITIE

WARRIOR CATS

KRAAIVEDERS KEUZE

ERIN HUNTER

vertaald door
Ans van der Graaff

P E L C K M A N S

Met speciale dank aan Cherith Baldry

WarriorCats - Supereditie
Kraaiveders keuze
Erin Hunter

Vanaf 10 jaar

© 2025, Erin Hunter en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: SupereditionWarriors: *Crowfeather's trial*
© 2018 Working Partners Limited, UK
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vertaling: Ans van der Graaff
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Zetwerk: Pelckmans Uitgevers

D/2025/0055/319
ISBN 978 94 6383 563 3
NUR 283
THEMA YFP, 5AL

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 instagram.com/pelckmans.be

DE CLANS

WINDCLAN

LEIDER	EENSTER – Bruine cypse kater
COMMANDANT	HAASSPRONG – Bruin-witte kater Leerling: Tengerpoot (zwarte kater met witte vlek op de borst)
MEDICIJNKAT	VALKVLUCHT – Grijs gevlekte kater
KRIJGERS	BLADSTAART – Donkerrood gestreepte kater met amberkleurige ogen Leerling: Haverpoot (lichtbruin gestreepte kater)
	BREMPELS – Grijs-witte poes
	BRIESPELS – Zwarte kater met amberkleurige ogen
	DOORNSTAART – Heel lichtgrijs met witte poes met blauwe ogen
	HEIDESTAART – Lichtbruin gestreepte poes met blauwe ogen
	HURKVOET – Rode kater
	KRAAIVEDER – Donkergrijze kater Leerling: Vederpoot (grijs gestreepte poes)
	LEEUWERIKVLUCHT – Lichtbruin gestreepte poes
	NACHTWOLK – Zwarte poes Leerling: Kraspoot (donkergrijze kater)
	SINTELVOET – Grijs kater met twee donkergrijze poten
	WEZELVACHT – Rossige kater met witte poten
	ZEGGESTAART – Lichtbruin gestreepte poes
OUDSTEN	SNORNEUS – Lichtbruine kater
	WITSTAART – Kleine witte poes

DONDERCLAN

LEIDER	BRAAMSTER – Donkerbruin gestreepte kater met amberkleurige ogen
COMMANDANT	KWIKLICHT – Donkerrode poes met groene ogen
MEDICIJNKATTEN	GAAIVEDER – Grijs gestreepte kater met blauwe, blinde ogen
	LOOFPOEL – Lichtbruin gestreepte poes met amberkleurige ogen
KRIJGERS	BESNEUS – Crèmekleurige kater
	BLOESEMVAL – Lapjespoes met witte vlekken
	DOORNKLAUW – Goudbruine cypere kater
	DUIFVLEUGEL – Lichtgrijze poes met blauwe ogen
	GRIJSSTREEP – Langharige grijze kater
	HOMMELSTREEP – Lichtgrijze kater met zwarte strepen Leerling: Kiempoot (goudbruine poes)
	HOUTFLEUR – Donkerbruine poes met hemelsblauwe ogen, verlamd achterlijf
	KERSENVAL – Rode poes
	LEEUVLAM – Goudbruin gestreepte kater met ambergele ogen
	LINDEPOEL – Wit met zilver gestreepte poes met donkerblauwe ogen
	MILLIE – Grijs gestreepte poes met blauwe ogen
	MOLSNOR – Bruin-beige kater
	MUISSNOR – Grijs-witte kater
	ROOSRIJP – Schildpadpoes Leerling: Leliepoot (donkergrijs gestreepte poes met witte vlekken)
	ROZENBLAD – Beige poes Leerling: Molpoot (bruin-beige kater)
	SCHORSPELS – Donkerbruin gestreepte kater
	SINTELHART – Grijs gestreepte poes

SPARNAALD – Lichtbruin gestreepte kater

SPINLOPER – Zwarte kater met lange poten, bruine onderbuik en amberkleurige ogen

STROPELS – Roodbruin gestreepte kater

WITVLEUGEL – Witte poes met groene ogen
Leerling; Kersenpoot (rode poes)

WOLKSTAART – Langharige witte kater met blauwe ogen

ZANDSTORM – Lichtrode poes met groene ogen

MOEDERKATTEN **LICHTHART** – Witte poes met rode vlekken (moeder van Sneeuwkit, een wit katertje; Amberkit, een lichtrood poesje; en Dauwkit, een grijswit katertje)

MADIELIEF – Crèmekleurige, langharige poes van de paardenplaats

OUDSTEN

SNORRE – Gestreepte kater met grijze snuit, voormalige eenling

SCHADUWCLAN

LEIDER	ZWARTSTER – Grote witte kater met pikzwarte poten
COMMANDANT	LIJSTERSTAART – Rossige kater
MEDICIJNKAT	KLEINWOLK – Heel kleine, gestreepte kater
KRIJGERS	DENNEUS – Zwarte poes FRETKLAUW – Crème-grijze kater Leerling: Piekpoot (donkerbruine kater) HERMELIJNVACHT – Magere rode kater KRAAIVORST – Zwart-witte kater SCHROEIVACHT – Donkergrijze kater SPRINGSTAART – Bruingestreepte kater TAANPELS – Gevlekte schildpadpoes met groene ogen Leerling: Graspoot (lichtbruin gestreepte poes) TIJGERHART – Donkerbruin gestreepte kater UULKLAUW – Lichtbruin gestreepte kater
MOEDERKATTEN	DAUWPELS – Crèmekleurige poes SNEEUWBES – Zuiver witte poes
OUDSTEN	EIKENVACHT – Kleine bruine kater KINKVACHT – Donkergrijs gestreepte poes met lange, onverzorgde vacht KLITSTAART – Lapjespoes met zwart en wit RATSTREEP – Donkerbruine kater met lang litteken over zijn rug ROOKVOET – Zwarte kater SLANGENSTAART – Donkerbruin gestreepte kater met gestreepte staart WITSTROOM – Witte, langharige poes met een blind oog

RIVIERCLAN

LEIDER	MISTSTER – Grijze poes met blauwe ogen
COMMANDANT	RIETSNOR – Zwarte kater Leerling: Hagedissenpoot (lichtbruine kater)
MEDICIJNKATTEN	MOTVLEUGEL – Goudkleurig gevlekte poes WILGLICHT – Grijs gestreepte poes
KRIJGERS	GLINSTERVACHT – Zilverkleurige poes GRASPELS – Lichtbruine kater HEEMSTNEUS – Lichtbruin gestreepte kater Leerling: Schuilpoot (zwart-witte poes) MEERHART – Grijs gestreepte poes MOSPELS – Schildpadpoes met blauwe ogen Leerling: Stokpoot (grijs-witte poes) MUNTVACHT – Lichtgrijs gestreepte kater REIGERVLEUGEL – Donkergrijs met zwarte kater SCHEMERVACHT – Bruingestreepte poes VISSTAART – Donkergrijze poes IJSVLEUGEL – Witte poes met groene ogen
MOEDERKATTEN	BLOEMVACHT – Grijs-witte poes
OUDSTEN	BIESSTAART – Lichtbruin gestreepte kater KIEZELVOET – Grijsgekleurde kater SPRINGSTAART – Rood-witte kater

PROLOOG

Kraaipoot drukte zichzelf weer in de rotsspleet. Hij kromp ineen toen scherpe rotspunten in zijn vacht staken; die vertelden hem dat de spleet niet diep genoeg was om zich in te verbergen. Hij jankte van angst toen hij naar de kop en schouders keek van Scherptand, de reusachtige leeuwkat. Scherptand stond over hem heen gebogen en kraste met de grote klauwen van een poot over de rots. Maanlicht dat door de waterval heen filterde, wierp een gloed over zijn gezicht en toonde de in een wrede grijs opgetrokken lippen van Scherptand, zijn gekromde slagstanden en het speeksel dat van zijn kaken droop. Scherptands stinkende adem dreef naar Kraaipoot toe en zijn ogen tuurden hongerig naar hem.

Niet te geloven dat ik zo ga sterven, dacht Kraaipoot wanhopig. Na alles wat we hebben doorgemaakt! We hebben ons thuis achtergelaten, heel ver gereisd en heel veel gevaren doorstaan. We hebben de das Middernacht ontmoet en een nieuw lot voor onze Clans ontdekt. Ik wil daar deel van uitmaken... ik wil deel uitmaken van onze toekomst! Maar nu is het voorbij...

Kraaipoot hoorde het gejammer van de Stamkatten en zag magere gedaantes in grijs- en bruintinten op richels hoog boven

de bodem van de grot. Zijn angstige blik zocht Vederstaart en hij was opgelucht toen hij haar zilvergrijze vacht zag. Ze zat ineengedoken naast haar broer Stormvacht, op een richel net onder het dak.

Ze is zo mooi! Ik wil niet sterven voordat ik de kans heb gehad om...

Toen hoorde Kraaipoot Vederstaart boven de angstige kreten van de andere katten en het gegrauw van Scherptand uit.

‘Ik hoor de stemmen nu duidelijk’, miauwde ze. ‘Dit is iets wat ik moet doen.’

Even maakte Kraaipoots angst plaats voor verwarring. Welke stemmen?

Zilver flitste in het maanlicht toen Vederstaart zichzelf vanaf de richel lanceerde en naar een van de puntige stenen sprong die aan het dak van de grot hingen. Enkele ogenblikken lang hing ze daar, haar klauwen in de rots gedrukt.

Kraaipoot hoorde Stormvacht luid miauwen: ‘Nee!’

Hij keek vol afgrijzen toe en vergat het gevaar voor hemzelf toen de steen met een misselijkmakend gekraak los begon te komen van het dak. De steen kon het gewicht van Vederstaart niet dragen en kon elk moment vallen. ‘Vederstaart!’ miauwde hij. ‘Nee! Kom daar vanaf!’

Maar Vederstaart kon niet ontsnappen. Met een dof gekraak brak de steen af en viel omlaag. Vederstaart hield zich er nog steeds aan vast en raasde recht op Scherptand af. Kraaipoot kon er nauwelijks naar kijken, maar kon ook zijn blik niet afwenden van wat er gebeurde.

De leeuwkat keek op; zijn grauw ging over in gekrijs van pijn toen de punt van de steen zich in zijn nek boorde. Hij zakte kronkelend van de pijn in elkaar terwijl Vederstaart van de steen af tuimelde en naast hem op de bodem van de grot viel. Kraaipoot keek even verstard van schrik naar de zachtaardige poes. Ze had haar ogen dicht. Kraaipoot kon niet zien of ze ademde. Leeft ze nog?

Stormvacht sprong vanaf de rots naar zijn zus toe. Naast hen lag de leeuwkat nog even te stuiptrekken, huiverde toen een keer en lag daarna stil.

Scherptand was dood.

‘Vederstaart?’ fluisterde Stormvacht.

Kraaipoot strompelde, nog steeds bibberend, de spleet uit en hurkte naast de twee RivierClankatten neer. ‘Vederstaart?’ fluisterde hij schor en met een trillende stem. ‘Vederstaart, gaat het?’

Hoewel Vederstaart niet antwoordde, zag Kraaipoot haar borst zacht op en neer gaan. ‘Ze leeft nog!’ miauwde hij met een hoopvolle tinteling in zijn pootkussentjes.

‘Het komt wel goed met haar.’ Stormvachts stem brak, alsof hij zelf niet geloofde wat hij zei. ‘Dat moet. Ze... ze moet een profetie vervullen.’

Maar in Kraaipoots binnenste groeide een afschuwelijke angst. Stel nu dat Vederstaart zojuist de profetie al heeft vervuld? De profetie ging over een zilveren kat die hen zou redden van een bergleeuw. Kraaipoot had nooit gedacht dat de profetie zou uitkomen... of dat Vederstaart die zilveren kat zou

zijn. Maar hield dat dan in dat haar verhaal nu ten einde was?

Stel dat ze nooit terug naar huis gaat om haar Clan naar zijn nieuwe territorium te leiden?

Hij kroop naar voren tot zijn neus Vederstaarts schouder raakte. Hij ademde haar zoete geur diep in en liet die door hem heen stromen. Toen begon hij zachtjes haar in de war geraakte vacht te likken. Hij dacht aan de toekomst waarvan hij had gedroomd, waarin ze een manier zouden vinden om samen te zijn, ook al hoorden ze bij verschillende Clans. 'Word wakker, Vederstaart', miauwde hij. 'Word alsjeblieft wakker.'

Hij slaakte een zucht toen Vederstaarts ogen aarzelend opengingen. Ze schonk Kraaipoot een warme blik en draaide toen haar kop een beetje om Stormvacht aan te kijken.

Je zult zonder mij naar huis moeten gaan, broer', mompelde ze. 'Red de Clan!'

'Vederstaart', miauwde hij schor door de pijnlijke brok in zijn keel. Toen draaide ze haar kop weer en richtte ze haar blik opnieuw op Kraaipoot. Hij beefde toen hij de intense liefde in haar blauwe ogen zag. Ik verdien haar niet, dacht hij. Ik heb haar nooit verdiend.

'Je denkt zeker dat je negen levens hebt, hè?' fluisterde Vederstaart. 'Ik heb je al eens gered... Zorg dat ik dat niet nog eens hoeft te doen.'

'Vederstaart... Vederstaart, nee!' Terwijl ze voor zijn ogen verzwakte, had Kraaiveder het gevoel dat er een reusachtig gewicht op zijn borst drukte, waardoor hij amper kon spreken. 'Laat me niet in de steek.'

‘Dat doe ik niet.’ De woorden kwamen er in zo’n zwakke zucht uit dat Kraaipoot ze nauwelijks kon horen. ‘Ik zal altijd bij je zijn. Dat beloof ik.’

Toen vielen Vederstaarts ogen dicht en bewoog of sprak ze niet meer.

Kraaipoot keek achterom naar het bloederige lichaam van Scherptand, dat al kouder werd. Vederstaart had de leeuwkat gedood en daarmee de profetie van de Stam uit laten komen, maar het voelde helemaal niet goed. Wat had het voor zin om Kraaipoot en de Stam te redden als Vederstaart daarvoor haar leven moest geven? Hij wierp zijn kop achterover en jankte het uit. Zijn gejang werd weerkaatst door de rotswanden en hij stortte er al zijn liefde en verdriet mee uit. De duisternis tolde om hem heen en hij kroop als een hoopje ellende naast Vederstaart. Hij had het gevoel dat al het licht in zijn wereld was uitgedoofd. Hoe kon hij leven met dit verlies?

Stemmen dreven in het donker langs hem heen. Hij hoorde Stormvacht, die zichzelf de schuld gaf omdat hij Vederstaart had meegenomen naar de Stam. Hij draaide zijn kop om en keek de RivierClankat aan. ‘Het is mijn schuld.’ Kraaipoots stem was een schor gefluister. ‘Als ik had geweigerd mee terug te gaan naar de grot, zou ze bij me zijn gebleven.’

‘Nee...’ zei Stormvacht zacht en hij stak zijn voorpoot naar Kraaipoot uit, die alleen maar zijn kop kon buigen.

Hij hoorde dat Beek en Steenspreker Stormvacht probeerden te troosten, maar voor Kraaipoot was er nu geen troost mogelijk... misschien wel nooit meer.

‘De Stam der Eeuwige Jacht heeft waarachtig gesproken’, zei Steenspreker. ‘Een zilveren kat heeft ons allemaal gered.’

Ja, dacht Kraaipoot, maar niemand heeft háár gered en nu zullen de Clans nooit meer hetzelfde zijn. Nooit. Het woord weergalmde om Kraaipoot heen tot hij het gevoel had dat zijn hart zou breken. We zullen nooit partners worden of samen kits krijgen. Ik zal haar nooit meer zien. Nooit...

Kraaiveder werd bibberend wakker. Zijn vacht was doorweekt van de ochtenddauw, maar dat was niet de reden voor de kilte die hij diep in zijn binnenste voelde. Het was vele manen geleden sinds Vederstaart was gestorven terwijl ze Scherptand doodde, maar in zijn droom had het gevoeld alsof het allemaal opnieuw gebeurde. De pijn om het verlies van Vederstaart voelde als een verse wond.

Ik dacht dat ik nooit meer van een andere kat zou houden, dacht hij. En toch...

Hij keek naar de kleine, lichtbruin gestreepte poes met witte poten die naast hem onder de doornstruik lag. Zijn verdriet om Vederstaart had hem verteerd en het had hem vele manen gekost om het pad te vinden dat hem de duisternis uit zou leiden. Nu begreep hij niet hoe het kon dat Loofpoel zijn hart in was geslopen en hem meer vreugde bracht dan hij ooit had gehoopt weer te voelen.

Net als Vederstaart was ze een kat van een andere Clan. Maar anders dan Vederstaart was Loofpoel een medicijnkat en had ze een gelofte afgelegd om nooit een partner te

nemen. Dat maakte hun liefde nog onmogelijker dan zijn eerste. *Ik weet wel hoe ik de dingen ingewikkeld kan maken*, dacht Kraaiveder wrang. De enige manier waarop Loofpoel en hij samen konden zijn, was door een reusachtig offer te brengen: ze zouden de Clans en alles wat ze ooit hadden gekend moeten verlaten.

Maar ze hadden besloten het risico te nemen. *Verbazingwekkend genoeg*, dacht Kraaiveder terwijl hij Loofpoels borst zag rijzen en dalen, *hadden we een toekomst samen kunnen hebben*.

Loofpoel was gewillig met hem meegegaan, onbekend territorium tegemoet. Maar toen waren ze de vorige avond de wijze das Middernacht tegengekomen, die hun had verteld dat een troep wilde dassen zich voorbereidde om de Clans aan te vallen. Het gevecht zou hevig en bloederig zijn; veel katten zouden sterven. Loofpoel had niets gezegd over teruggaan en hij ook niet, maar nu hij naar haar slapende gedaante keek, wist hij wat ze zou zeggen wanneer ze wakker werd. Haar toewijding en haar trouw aan de DonderClan waren maar een paar van de redenen waarom hij van haar hield.

En dat betekende dat hun droom van een leven samen snel ten einde zou komen.

‘Ach, Loofpoel’, verzuchtte hij. ‘Ik zou tot mijn laatste adem voor je hebben gezorgd.’

Alsof ze hem had gehoord, werd Loofpoel wakker, sprong overeind en keek verontrust om zich heen. ‘Kraaiveder!’ riep

ze. ‘Ik kan hier niet blijven. We moeten terug.’ Ze keek hem met grote ogen vol spijt aan.

Kraaiveder keek op. ‘Ik weet het’, miauwde hij, terwijl het verdriet hem als een woeste rivier overspoelde. ‘Ik ben het met je eens. We moeten terug om onze Clans te helpen.’

Hij kon de opluchting in haar ogen zien terwijl ze haar snuit tegen de zijne drukte. Hij wilde dat ze zo voor altijd konden blijven zitten, maar al te snel spinde ze en miauwde toen: ‘Laten we gaan.’

Terwijl ze over de heide naar huis liepen, wist Kraaiveder – ook al zeiden ze het geen van beiden – dat hij weer een partner zou kwijtraken. Niet op zo’n vreselijke manier als hij Vederstaart had verloren, maar net zo definitief. Loofpoel koos ervoor terug te keren naar haar Clan omdat ze haar nodig hadden, hun medicijnkat nodig hadden. Dat betekende dat Kraaiveder alleen maar terug kon keren naar de WindClan. Hij vroeg zich af hoe het zou zijn om weer het kamp binnen te lopen dat hij niet had verwacht ooit nog te zullen zien. Alles zou vreemd lijken in zijn ogen; hijzelf zou zich een vreemde voelen.

Als ze me nog terug willen, dacht hij somber. Ze weten allemaal waar ik heen ging en waarom en ze zullen het me kwalijk nemen dat ik ben vertrokken. Ze zullen natuurlijk twijfelen aan mijn loyaliteit.

‘Ik zal nooit vergeten wat we samen hadden’, mompelde Loofpoel toen ze de stapstenen naderden die over de stroom naar het DonderClanterritorium leidden. Er was

verdriet in haar ogen te zien. Maar ook een nog grotere vastberadenheid.

‘Ik ook niet’, reageerde Kraaiveder. Hij bleef aan de rand van de stroom staan, drukte zich tegen Loofpoels flank en opende zijn mond om nog één keer haar geur te proeven. *Ik zal haar vreselijk missen, dacht hij. Haar zachtheid, haar kracht en haar moed. En hoe we samen konden spelen alsof we weer kits waren...*

Loofpoel drukte haar neus in zijn schoudervacht. Haar amberkleurige ogen stonden vol liefde voor hem.

Maar het is niet genoeg. Ze houdt niet genoeg van me. Haar hart ligt hier, bij haar Clan. Ze is zo loyaal... ik wilde maar dat ze naar mij toe ook zo loyaal kon zijn.

‘Tot ziens, Kraaiveder’, fluisterde Loofpoel. ‘Ik zie je wel weer wanneer dit achter de rug is.’

‘Hoe bedoel je, “tot ziens”?’ zei Kraaiveder bars. Anders zou hij als een verdwaalde kitten zijn gaan jammeren. ‘Ik laat je niet alleen nu er dassen in de buurt zijn.’

‘Maar jij moet de WindClan waarschuwen’, protesteerde Loofpoel.

‘Dat weet ik, en dat ga ik ook doen. Maar eerst breng ik jou naar jullie kamp. Dat duurt niet lang.’

Loofpoel ging niet tegen hem in. Maar terwijl hij achter haar aan over de stapstenen en onder de bomen door liep, wist hij dat hij de pijn alleen maar verlengde.

Dat was het, dacht hij terwijl hij voortrende. Toen Loofpoel onder het dikke struikgewas verdween, wist hij dat

hij nooit meer op deze manier met haar samen zou zijn. Ze zouden elkaar tegenkomen tijdens Grote Vergaderingen en voor andere Clanzaken, maar ze zouden afstand moeten houden, alsof ze nooit van elkaar hadden gehouden. Hij wilde er niet eens aan denken hoe pijnlijk dat zou zijn. Hij kon zich niets ergers voorstellen. Als hij geluk had, werd hij door een das verscheurd.

Als ik het overleef, dacht hij, ben ik klaar met de liefde. Het liep alleen maar uit op verdriet en verlies, een pijn in zijn buik alsof hij puntige stenen had gegeten. Vanaf nu, nam hij zich plechtig voor terwijl hij zichzelf dwong Loofpoel te volgen, hou ik me alleen nog bezig met mijn plicht jegens mijn Clan. Voor mij geen liefde meer... nooit meer.

HOOFDSTUK 1

De wind woei over de heide en bracht Kraaiveders zwart-grijze vacht in de war terwijl hij tussen zijn Clangenoten op de top van de heuvel stond. Ze hadden zich ruwweg in een kring rond hun Clanleider Eenster verzameld, die op een kleine stapel stenen stond. Kraaiveder dacht eraan hoe moeilijk het was geweest om het juiste aantal gladde, afgeronde stenen te vinden en ze de heuvel op te duwen naar de plek die ze hadden uitgekozen. Zijn poten deden nog zeer van de inspanning en hij tilde zijn voorpoot op om aan een schram op zijn pootkussentje te likken.

Maar het was het waard.

‘We zullen onze Clangenoten eren die in het Grote Gevecht zijn gevallen’, miauwde Eenster. ‘Elk van deze stenen staat voor een gevallen krijger, zodat we nooit hun offer zullen vergeten. Vanaf nu zal een patrouille deze plek elke dag bezoeken om de namen te herhalen van degenen die zijn gestorven en om hen te bedanken.’

Ja, dacht Kraaiveder. Op die manier zullen we nooit hun moed vergeten. Ze hebben ons gered van het Duistere Woud.

De Clanleider zweeg heel even en boog toen zijn kop naar de bruin-witte kater die naast hem stond. ‘Als onze nieuwe commandant’, vervolgde hij, ‘zou jij de laatste steen op z’n plek moeten leggen, Haassprong.’

Kraaiveder verstarde en spande zich in om zijn schouder vacht niet op te zetten toen Haassprong de laatste steen over het gras rolde en in de opening duwde die ervoor was opengelaten.

‘Deze steen is voor Asvoet’, miauwde Haassprong plechtig. ‘Ze heeft haar Clan goed gediend.’

Kraaiveder voelde een steek van verdriet om zijn dode moeder, van wie de keel was opengescheurd door de klauwen van een Duistere Woud-krijger, en besepte dat zijn pijn vermengd was met teleurstelling omdat hij niet tot de nieuwe commandant van de Clan was gekozen. Hij was zich ervan bewust dat sommige van zijn Clangenoten zijdelings naar hem keken, alsof zij dat ook hadden verwacht. Hij was tenslotte een ervaren krijger en een van de uitverkoren katten, die naar de zinkendezonplaats waren gereisd om met Middernacht te praten. *Allebei mijn ouders zijn commandant geweest, dacht hij, en ik heb meer voor mijn Clan opgegeven dan welke kat ook... maar ik zal wel nooit commandant worden. Nou ja, Eenster wilde een boodschap afgeven door een kat uit het Duistere Woud te kiezen, en hoe muizenbreinig die boodschap ook mag zijn... hij is al afgegeven.*

Hij onderdrukte een zucht en bekende zichzelf dat dit een vreemde tijd was voor de Clan. Ze probeerden elkaar

terug te vinden na het Grote Gevecht, bijna een maan geleden. *Het is alsof Valkvlucht een wond probeert te genezen door er spinrag op te leggen zonder hem eerst schoon te maken of kruiden te gebruiken.*

Kraaiveder kneep zijn ogen tot spleetjes en tuurde naar zijn Clanleider. Eenster zag er ontspannen en tevreden uit. Zijn amberkleurige ogen glommen alsof hij oprecht geloofde dat de WindClan was herenigd. Maar Kraaiveder wist dat het zo niet altijd werkte. En misschien was dat ook een reden waarom hij niet was gekozen. Hij kon niet doen alsof het leven zo eenvoudig kon zijn.

Toen de laatste steen was geplaatst, stapte Valkvlucht, de medicijnkat van de Clan, naar de stapel toe en keek naar de horizon. De wind bracht zijn gevlekte bruin-grijze vacht in de war, maar zijn stem klonk helder over de heide. 'We voelen het verlies van al onze dode Clangenoten, maar we weten dat ze welkom zijn geheten in de SterrenClan. We wensen ze een goede jacht, snelle poten en een beschutte plek wanneer ze gaan slapen.'

Hij boog zijn hoofd in diep respect en stapte toen weer naar achteren, tussen zijn Clangenoten. Er klonk eerbiedig gefluister en gemompelde overeenstemming.

Eenster begon weer te spreken, maar Kraaiveder kon zich daar moeilijk op concentreren toen hij zijn zoon Briespels met een boze en onbehaaglijke blik in zijn ogen aan de rand van de groep zag staan. *Zoals hij altijd kijkt,* dacht Kraaiveder verbitterd. Zijn gedachten keerden

onverbiddelijk terug naar het Grote Gevecht, vooral naar het moment waarop hij zijn klauwen in Briespels' schouder had moeten drukken en hem achteruit had moeten trekken om te voorkomen dat die zijn halfbroer Leeuwvlam doodde.

Hij wist dat Eenster Briespels had vergeven, net als alle andere katten die in het Duistere Woud hadden getraind. Ze hadden allemaal opnieuw een eed van trouw aan de WindClan afgelegd. Maar Kraaiveder wist dat de rest van de Clan ze niet zo snel zou vergeven als hun Clanleider. En de kat die ze het moeilijkst konden vergeven was Briespels. Zelfs nu zag hij argwanende blikken in de richting van zijn zoon gaan en hij wist dat er gefluisterd zou worden wanneer ze terug waren in het kamp.

Alle andere krijgers die in het Duistere Woud hadden getraind, waren bij zinnen gekomen en hadden uiteindelijk aan de kant van hun Clan gevochten... alleen Briespels niet. Hij had aan de kant van het Duistere Woud gestaan en tegen zijn eigen Clan gevochten.

Het zou vele manen duren voor dát werd vergeten.

Terwijl Kraaiveder naar zijn zoon keek, draaide Briespels zijn kop om en even keken ze elkaar aan. Briespels' blik was duister van woede en verwarring. Toen wendde Kraaiveder zijn blik af omdat hij niet wilde dat Briespels de mengeling van schuldgevoel en walging in zijn ogen zou zien.

Hoe kan het dat ik zo heb gefaald als vader? Hoe kon ik een vlooiënbrein grootbrengen die de WindClan heeft verraden? Hij is net zo nuttig als een dode vos.

Eenster rondde zijn toespraak af en nu de ceremonie voorbij was, viel de Clan snel uiteen in kleinere groepjes, die de heuvel afdaalden naar het kamp. Kraaiveder zag dat de andere Duistere Woud-katten – Haassprong, Leeuwerikvlucht, Brempels en Snorneus – samen naar beneden liepen, alsof ze nog steeds het gevoel hadden dat ze niet bij de rest van hun Clangenoten hoorden.

Daar was ik al bang voor, dacht Kraaiveder. Eenster had Leeuwerikvlucht vanwege haar moed in het Grote Gevecht tot krijger benoemd. Snorneus was door Eenster geëerd met een plaats in het hol van de oudsten, vanwege de verwondingen die hij in hetzelfde gevecht had opgelopen. En Haassprong was de nieuwe commandant. Maar dat deed er allemaal niet toe als de rest van de Clan hen niet accepteerde. *Waarom ziet Eenster dat niet in? Heeft hij bijen in zijn brein?*

Kraaiveder liep alleen terug, achter een groepje van zijn Clangenoten.

‘Niet te geloven!’ riep Doornstaart. ‘Eenster zegt dat we de gevallen krijgers moeten herdenken, maar hij vindt het prima om de verraders die hen hebben gedood in de Clan te laten blijven.’

‘Hé, dat is niet eerlijk’, ging Hurkvoet – met zijn rode vacht opgezet – tegen zijn vroegere mentor in. ‘Er zijn geen Clangenoten gedood door WindClankatten. De meeste van de katten die in het Duistere Woud hebben getraind, kwamen tot bezinning toen ze ontdekten wat er echt aan de poot was.’

‘De mééste’, zei Bladstaart hem na, zwiepend met zijn gestreepte staart. ‘Niet allemaal.’

Allemaal tegelijk keken de katten naar Briespels, die hen samen met Heidestaart voorbijliep.

‘Ik weet wat je bedoelt’, mompelde Doornstaart. ‘Het voelt niet juist dat Briespels nog steeds hier is. Ik weet dat Eenster denkt dat hij geen verrader is omdat hij niet heeft geprobeerd een WindClankat te doden, maar is het niet net zo erg om aan de kant van het Duistere Woud te vechten? Hoe kunnen we hem ooit weer vertrouwen?’

‘Ik vertrouw hem nooit meer’, zei Bladstaart vastberaden.

‘De Clan zou beter af zijn als Briespels iets overkwam’, miauwde Doornstaart. ‘Als een das hem bijvoorbeeld dood zou bijten.’

Kraaiveder hapte geschokt naar adem. *Grote SterrenClan, zijn ze vederbreinen?* Hij wist niet of hij Briespels zelf nog vertrouwde, maar hij kon niet geloven dat een kat een andere krijger van haar eigen Clan de dood toewenste.

De vier roddelende katten bleven staan en draaiden zich hevig geschrokken naar hem om. Ze hadden duidelijk niet in de gaten gehad dat hij hen kon verstaan.

‘Eh... Kraaiveder...’ begon Doornstaart.

Kraaiveder negeerde haar. Hij was niet in de stemming om hun de berisping te geven die ze verwachtten. *Het kan me geen muizenstaart schelen wat die vlooiënbreinen denken... ze verdienen het niet eens dat ik ze beledig.* In plaats daarvan liep hij hen met gebogen kop voorbij naar het kamp. Zijn

pels werd heet van woede toen hij de blikken van zijn Clangenoten in zijn huid voelde dringen als wespensteken.

Het was vreselijk om hen zo over zijn zoon te horen praten. Maar het ergste was nog dat hij ze eigenlijk geen ongelijk gaf.

Terug in het kamp zocht Kraaiveder zijn leerling, Vederpoot. Hij vond haar bij de hoop verse prooi, waar ze een woelmuis deelde met Tengerpoot en Kraspoot. Goedkeurend merkte hij haar netjes verzorgde grijsge-streepte vacht op, en haar alerte blik toen ze hem dichterbij zag komen. Hij wenkte haar met zijn kop.

‘Kom. We gaan jagen.’

Vederpoot slikte gehaast de laatste hap prooi door en ging met haar tong langs haar kaken. Daarna stond ze op. ‘Geweldig! Kraspoot en Tengerpoot gaan ook. Kunnen we allemaal samen gaan jagen?’

Kraaiveder stond op het punt te weigeren toen Haassprong, de mentor van Tengerpoot, naar hen toe kwam. Kraspoots mentor Nachtwolk liep vlak achter hem.

‘Dat is een fantastisch idee’, miauwde Haassprong. ‘Hoe meer jachtstijlen de leerlingen te zien krijgen, hoe beter.’

Kraaiveder kreunde inwendig. De laatste katten waarmee hij tijd wilde doorbrengen waren de nieuwe commandant en Nachtwolk, zijn vroegere partner en de moeder van zijn WindClanzoon. *Ik had haar nooit als partner moeten kiezen*, dacht hij. *Het was een muishartige poging om een gezin*

te stichten in mijn eigen Clan. Hij was kwaad en verbitterd geweest omdat hij Loofpoel had verloren. Hij had nooit van Nachtwolk gehouden en dat had zij hem nooit vergeven.

Nachtwolk leek ook niet echt blij met het idee, maar de drie leerlingen keken elkaar opgetogen aan bij het idee om samen te trainen. Kraaiveder had het gevoel dat hij weinig keus had. Bovendien wilde hij Vederpoot niet teleurstellen.

‘Oké’, mompelde hij.

‘Eenster wil dat we in de buurt van de DonderClangrens gaan jagen’, verkondigde Haassprong en hij wenkte de patrouille met zijn staart. ‘Er zijn meldingen van vreemde geuren in dat gebied en om een of andere reden is de prooi er schaars.’

Kraaiveder knikte. ‘Goed idee. Ik heb een paar dagen geleden geprobeerd daar te jagen en kwam met lege poten terug.’

Haassprong nam de leiding toen de patrouille het kamp verliet en de heuvel afliep naar de grens met de DonderClan. De leerlingen dartelden om elkaar heen, stoeiden en schep-ten op over hoeveel prooi ze gingen vangen.

De kille wind was afgenomen tot een zwakke bries en er waren grote stukken blauw te zien tussen de wolken. Kraaiveder snoof de lucht op en rook de geur van konijn.

‘Ik heb een goed gevoel over vandaag’, verkondigde Haassprong. ‘Ik denk dat we veel prooi zullen zien.’ Hij klonk opgewekt, al vermoedde Kraaiveder dat hij op de hoogte was van de spanning tussen hem en Nachtwolk,

die naast Kraspoot liep alsof ze Kraaiveders aanwezigheid probeerde te negeren.

Wat moet dat voorstellen? Nou ja, ik ga niet smeken om aandacht, als dat is wat ze verwacht.

De commandant was nauwelijks uitgepraat of er sprong onverwacht een konijn uit een pol hoog gras tevoorschijn en vluchtte weg over de heide. Nachtwolk rende erachteraan; Kraaiveder kon alleen maar bewondering hebben voor haar krachtige, gracieuze sprongen en de onder haar zwarte pels golvende spieren.

Maar ze is niet meer mijn partner, en dat is prima. Het leven is nu gemakkelijker.

Hij wendde zich tot Vederpoot. 'Let op Nachtwolk', instrueerde hij haar. 'Zie je hoe snel ze reageert? En als het konijn van richting verandert, aarzelt ze geen moment. Waarom is dat?'

Vederpoot zocht met haar kopje schuin naar het antwoord. Even later keek ze hem met grote, vragende ogen aan. 'Ik weet het niet...'

'Omdat een goede jager altijd nadenkt', zei Kraaiveder tegen haar. 'Hij is altijd alert op de beste ontsnappingsroute van een prooi. Je kunt de prooi niet zomaar volgen. Je moet bedenken waar hij naartoe zal rennen. Dat doet Nachtwolk nu.'

Vederpoot knikte, haar blik strak op de zwarte poes gericht. 'Ze is geweldig!'

Terwijl ze dat zei, verdween het konijn achter een paar rotsblokken, met Nachtwolk vlak erachteraan. Een schrille

kreet van doodsangst werd abrupt afgebroken en even later kwam Nachtwolk achter de rotsen vandaan met het levenloze lichaam van het konijn tussen haar kaken.

‘Ze heeft hem!’ riep Kraspoot.

‘Briljante vangst!’ miauwde Haassprong hartelijk toen Nachtwolk terugliep naar de rest van de patrouille.

‘Ja, goed gedaan’, voegde Kraaiveder eraan toe toen haar blik even de zijne vond.

Nachtwolk wendde snel haar blik van hem af. ‘Dank je, Haassprong’, miauwde ze.

Kraaiveder slikte zijn ergernis in, omdat hij niet kwaad wilde worden waar de leerlingen bij waren. *Wat bekrompen! Ze wil niet eens mijn compliment aanvaarden.*

Toen Nachtwolk haar prooi onder wat aarde had verbor-gen om hem later op te halen, ging de patrouille verder heu-velafwaarts. Kraaiveder was de eerste die de zwartgepunte oren van een haas boven het gras zag uitsteken voordat het dier in een ondiepe laagte in de grond wegdook.

‘Wie kan me vertellen wat hier het probleem is?’ vroeg Haassprong de leerlingen zacht.

Vederpoot zwaaide opgewonden met haar staart, maar was zo verstandig zacht mompelend te antwoorden. ‘De wind blaast van ons naar de haas.’

‘Precies’, miauwde Haassprong, en Kraaiveder was trots dat zijn leerling als eerste had geantwoord. ‘Hij ruikt ons dus al lang voordat wij dichtbij genoeg kunnen komen om toe te slaan. Wat denken jullie dat we daaraan moeten doen?’

Deze keer antwoordde Kraspoot. 'Naar een betere plek lopen?'

'Goed zo', prees Haassprong hem. 'En dit is een van de situaties waarin je beter als team kunt jagen dan alleen. Kraaiveder, ik loop om de haas heen tot ik aan de andere kant zit. Wanneer ik het teken geef, wil ik dat je de haas naar mij toe jaagt.'

Kraaiveder knikte, maar bedacht dat als hij de patrouille-leider was geweest, hij een van de leerlingen die taak had gegeven. *Maar ik zal dan wel een muizenbrein zijn, want Haassprong is de commandant, dus wat weet ik ervan?* 'Oké.'

Haassprong vertrok meteen. Hij sloop, zodat zijn buikvacht de grond raakte en hij gebruikmaakte van elk beetje dekking dat er was. Kraaiveder kon amper zijn bruin-witte vacht zien tussen de pollen taai gras. De leerlingen keken toe, hun klauwen vol verwachting uitgestoken.

Maar voordat Haassprong in positie was, trok er een krachtigere windvlaag over de grond. De haas richtte zich op en snoof de lucht op.

Toen vluchtte hij met krachtige sprongen van zijn sterke achterpoten weer de heuvel op. Haassprong kwam overeind, zijn staart zwiepend van frustratie. 'Vossenstront!' riep hij.

Kraaiveder rende achter de haas aan en zag al snel een zwarte gedaante naast hem. *Nachtwolk*.

'Ik probeer hem in te halen en terug te jagen naar jou', mauwde ze hijgend.

Ze maakte nog meer snelheid, stoof de haas voorbij en

draaide zich met ontblote tanden en uitgestoken klauwen naar hem om. De haas struikelde bijna over zijn eigen poten, keerde om en rende weer de heuvel op. Kraaiveder zakte door zijn achterpoten en sprong. Hij landde op de rug van de haas en zette zijn tanden in diens nek.

Toen de haas dood was, stapte Kraaiveder hijgend bij hem vandaan en hoopte dat Nachtwolk naar hem toe zou komen. Hij wilde de triomf van een succesvolle vangst met haar delen, net zoals hij dat met zijn andere Clangenoten zou doen, maar Nachtwolk liep langs hem heen en naar de anderen, alsof ze zich nauwelijks van zijn bestaan bewust was. *Wie heeft er vuil gemaakt in haar verse prooi?* Kraaiveder haalde zijn schouders op, pakte de haas en volgde haar. Als zij wilde dat het voortaan zo ging tussen hen, zou hij haar niet laten merken dat het hem iets kon schelen.

‘Wow, die is reusachtig!’ riep Tengerpoot uit toen Kraaiveder de haas voor Haassprongs poten liet vallen.

Kraaiveder knikte de commandant toe. ‘Zoals je zei, teamwork’, miauwde hij droogjes.

Haassprong leek een beetje verlegen. ‘Laten we verdergaan’, stelde hij voor. ‘Misschien vinden we dichterbij de stroom nog wat kleinere prooi en kunnen de leerlingen een poging wagen.’

‘Dan komen we ook langs de plek die Eenster wilde dat we gingen controleren’, voegde Nachtwolk daaraan toe.

Toen ze de prooi hadden begraven, nam Haassprong opnieuw de leiding. Hij ging op weg naar het stuk bos aan

de WindClankant van de stroom die de grens vormde. Voordat ze de bomen hadden bereikt, bleef de commandant plotseling staan voor een stel doornstruiken die verspreid op de helling groeiden. Aan de voet van de helling leidde een strook vlak land naar een steile oever vol gaten.

‘Eenster gelooft dat hier iets vreemds aan de poot is’, miauwde hij. ‘Laten we gaan kijken of we kunnen ontdekken wat dat is.’

Kraspoots staart schoot recht omhoog. ‘Gaan we de tunnels verkennen?’ vroeg hij. ‘Cool.’

‘Jij gaat helemaal niets verkennen’, zei Nachtwolk streng en ze tikte met haar staart tegen zijn schouder. ‘Alle leerlingen houden afstand.’

‘Wij mogen nóóit iets’, mopperde Kraspoot, die zijn staart liet zakken.

‘Als je niet oppast, mag je de teken van de oudsten gaan verwijderen’, waarschuwde zijn mentor hem. ‘Laten we nu eerst allemaal eens zien wat we kunnen ruiken.’

Kraaiveder opende zijn mond om de lucht te proeven en meteen merkte hij een onbekende geur op. ‘Ruiken jullie dat?’ vroeg hij.

‘Vreemd...’ mompelde Haassprong. ‘Ik heb het gevoel dat ik het zou moeten herkennen, maar... ik weet het niet zeker.’

‘Misschien komt het uit de tunnels’, merkte Nachtwolk op.

Kraaiveder draaide langzaam in het rond en keek om hen heen. De tunnels die in de oever gaapten, strekten zich talloze voslengtes onder het territorium uit en verbonden

de WindClan met de DonderClan. Het dichtstbijzijnde gat in de steile oever zat maar een paar staartlengtes bij hen vandaan. Het was heel goed mogelijk dat een of ander dier er een nest in had gemaakt.

‘Het kan nergens anders vandaan komen’, reageerde hij op Nachtwolks opmerking. ‘Misschien moeten we gaan kijken.’

Ook al had Kraaiveder het zelf voorgesteld, zijn pels tintelde van spanning bij het idee de duisternis onder de grond in te moeten lopen. De katten gebruikten de tunnels nog zo zelden dat hij geen idee had in wat voor toestand ze nu verkeerden. ‘Vederpoot, er was je gezegd afstand te houden’, voegde hij eraan toe toen zijn leerling haar nek uitrekt om in het gapende gat te kijken.

Haassprong hield peinzend stil, zijn mond open. Toen schudde hij zijn kop. ‘De geur is behoorlijk zwak’, miauwde hij. ‘Misschien is het dier dat hem heeft achtergelaten allang weg.’

Of misschien zit het gewoon heel diep in de tunnel.

Kraaiveder sprak die gedachte niet uit. De nieuwe commandant van de Clan had kennelijk besloten het niet te onderzoeken en Kraaiveder moest toegeven dat hij opgelucht was dat ze in de openlucht zouden blijven.

‘Gaan we nog jagen of niet?’ vroeg Nachtwolk geïrriteerd.

‘Natuurlijk’, antwoordde Haassprong. ‘Waarom kijken we niet wat we hier kunnen vinden? Als de geur oud is, komt de prooi misschien al terug.’

‘Succes daarmee’, mompelde Nachtwolk. ‘De prooi is aan

deze kant van het territorium al schaars sinds kort na het Grote Gevecht.'

Haassprong haalde zijn schouders op. 'We kunnen het toch proberen. En misschien ontdekken we iets nuttigs.'

De drie krijgers gingen uiteen en namen elk hun eigen leerling mee. Kraaiveder pikte op de grond geen prooigeuren op en in de lucht slechts vage sporen, maar uiteindelijk zag hij een mus op een rotsblok zitten. Perfect als oefening voor een leerling.

Net toen hij Vederpoot wilde vertellen hoe ze moest toeslaan, klonk iets verderop langs de oever luid gekrijs.

'Grote SterrenClan!' riep hij uit. 'Wat was dat?'

Hij draaide zich om en rende langs de oever naar Kraspoot, die verstart naar een van de tunnelingenen tuurde en zijn vacht helemaal had opgezet, waardoor hij twee keer zo groot leek.

Kraaiveder vroeg zich gespannen af wat de leerling zo aan het schrikken kon hebben gemaakt. Kraspoot was normaal niet snel bang; hij was een ondernemende en avontuurlijke jonge kat.

'Hou vol, ik kom eraan!' riep Kraaiveder, die half verwachtte dat er een vos of een das de tunnel uit zou komen. *Maar wat hij rook, was geen vossen- of dassengeur.*

Toen Kraaiveder naast Kraspoot tot stilstand kwam, dacht hij iets wits en glanzends in de tunnelopening te zien, dat snel in de duisternis verdween.

Dat leek wel een staart, dacht hij. Of verbeeld ik het me?

Vederpoot kwam hijgend bij hem staan en Nachtwolk kwam met een woelmuis tussen haar kaken dichterbij. Haassprong en Tengerpoot volgden even later.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Nachtwolk, die haar prooi had laten vallen. ‘Kraspoot, vertel me niet dat je de tunnel in bent gegaan na wat ik tegen je had gezegd!’

‘Dat heb ik niet gedaan!’ protesteerde Kraspoot. ‘Maar ik... ik zag daarbinnen iets. Een dier dat ik nog nooit eerder heb gezien, net een gloeiende, zuiver witte kat! Het keek me recht aan, alsof het me iets wilde vertellen.’

‘O, in naam van de SterrenClan, wees niet zo muizenbreinig’, snauwde Nachtwolk. ‘Er bestaan geen gloeiende, zuiver witte katten! Alleen SterrenClankatten schitteren als sterren. Serieus, je maakte zo’n kabaal dat ik dacht dat een das je vacht van je lijf scheurde!’

‘Ik weet wat ik zag’, miauwde Kraspoot koppig. ‘Ik heb zoiets nog nooit eerder gezien. Het was doodeng!’

Haassprong keek peinzend. ‘Rokie van de paardenplaats vertelde me een keer dat poesiepoezen soms – glanzend wit – na hun dood terugkomen om hun tweebeenen te bezoeken. Hij zei dat hij zulke geesten met zijn eigen ogen had gezien.’

‘Dat is het meest vlooienbreinige dat ik ooit heb gehoord!’ riep Kraaiveder met een kwade blik op Haassprong uit. Het was al erg genoeg dat Kraspoot doodsbang was. Haassprong hoefde die angst niet nog aan te moedigen. ‘Misschien gelóven poesiepoezen dat, maar ze hebben niet eens contact met de SterrenClan.’ Haassprong keek hem even aan, maar

wendde toen zijn blik af alsof hij zich schaamde. *En terecht, dacht Kraaiveder geërgerd. Is dit de kat die Eenster boven mij heeft verkozen? Een krijger die amper een konijn kan vangen en ook nog in geesten gelooft? Mooie commandant.*

‘Ik zag een gloeiende witte kat’, hield Kraspoot vol. Zijn vacht lag weer plat, maar zijn ogen waren nog steeds groot van angst. Kraaiveder kon zien dat Vederpoot en Tengerpoot ook nerveuze blikken op de tunnelingang wierpen, alsof ze bang waren dat wat de andere leerling had gezien elk moment uit de schaduwen tevoorschijn kon springen.

Kraaiveder wist dat het onzin was, maar tegelijk knaagde er iets ergens in zijn hoofd. *Als er geestkatten zouden zijn, dacht hij, zou dit het juiste moment voor ze zijn om tevoorschijn te komen. We hebben tijdens het Grote Gevecht veel Clangenoten verloren.* Maar hij schoof die gedachte snel aan de kant. Hij liet zich duidelijk beïnvloeden door de leerlingen – en hun muizenbreinige commandant. Er moest een volstrekt redelijke verklaring zijn voor wat Kraspoot had gezien, maar dit was niet het moment om daarnaar op zoek te gaan.

‘Volgens mij hebben we voor nu wel genoeg gejaagd’, miauwde hij besluitvaardig. ‘Laten we onze prooi naar het kamp brengen.’

Haassprong opende zijn mond alsof hij wilde protesteren, maar deed hem snel weer dicht en knikte. Kraaiveder wist dat het de commandant waarschijnlijk irriteerde dat hij de

beslissing nam, maar instemde omdat hij zelf ook graag weg wilde. Zonder verdere discussie ging de patrouille de verborgene prooi ophalen. De commandant gaf die aan de leerlingen en stuurde ze vooruit, terwijl hij volgde met Kraaiveder en Nachtwolk. Kraaiveder merkte de ingetogenheid van de leerlingen op, zo anders dan hun eerdere speelsheid.

‘Ik heb geen idee wat Kraspoot bezielde.’ Nachtwolk klonk nog steeds boos. ‘Normaal is hij zo verstandig.’

‘Dat weet ik’, antwoordde Haassprong. ‘En daarom geloof ik hem.’ Toen Nachtwolk hem geërgerd aankeek, vervolgde hij: ‘Luister, ik zeg niet dat er gloeiende witte katten waren, maar hij moet iets gezien hebben.’

‘Dat heeft hij ook’, miauwde Kraaiveder peinzend. ‘Dat weet ik omdat ik ook iets heb gezien.’

‘O, serieus? Jij hebt “iets” gezien?’ Nachtwolk keek hem vol ongeloof aan. ‘Niet toevallig een gloeiende witte kat?’

‘Nee.’ *Verenbrein*. Kraaiveder slikte zijn boosheid in, want hij wilde geen ruzie met Nachtwolk maken. ‘Maar wel iets wits... misschien een staart die in de tunnel verdween. Er kan daar een dier hebben gezeten.’

‘Maar er zijn geen witte dieren op de heide’, wierp Haassprong tegen. ‘Toch... moeten we het misschien aan Eenster melden.’

‘Wat kan hij eraan doen?’ vroeg Nachtwolk.

‘Dat weet ik niet’, antwoordde Haassprong. ‘Maar hij heeft gezegd dat we dit gebied moesten controleren en dit is wat we hebben ontdekt. En bovendien, stel dat dit het begin

is van problemen en we het níét melden. Dan is de Clan niet voorbereid en als er iets vreselijks gebeurt, is het onze schuld. Eenster moet weten wat er in zijn eigen territorium aan de poot is.'

Kraaiveder mompelde instemmend. Haassprong was misschien niet de commandant die hij zelf zou hebben gekozen, maar hij moest toegeven dat alles wat hij net had gezegd klopte. Hij keek Haassprong van opzij aan. Misschien was de kater toch niet de slechtste commandant die Eenster had kunnen kiezen.

Kraaiveder versnelde tot hij naast de leerlingen liep. Vederpoot sjokte. Ze droeg het konijn dat Nachtwolk eerder had gevangen. Hij keek haar aan en zag de bezorgdheid in haar ogen.

'Het komt wel goed, weet je', stelde Kraaiveder haar gerust. 'Als er iets in de tunnels zit, zal Eenster ons helpen beslissen wat we eraan moeten doen.'

Vederpoot keek hem aan. 'Dat weet ik', mompelde ze met de prooi in haar mond. 'Ik wou alleen dat we zeker wisten wat Kraspoot heeft gezien.'

'Dat weten we vast gauw', antwoordde Kraaiveder. 'En dan zal de WindClan het probleem – wat dat ook is – aanpakken.'

Vederpoots staart schoot de lucht in en haar blik werd helderder. 'Ja! De WindClan kan alles aan.'

Kraaiveder knikte haar goedkeurend toe en bedacht wat een pientere, jonge kat ze was. Ze zou een prima krijger